

L'esplendor de la caritat

La caritat és la millor manera d'informar sobre l'Església i sobre l'Opus Dei: "estimar és una forma de conèixer i de donar-se a conèixer". En aquest text s'explica com el perdó, la humilitat i una vida recta són el camí per mostrar la veritat.

03/05/2007

El 6 d'octubre de 2002, el papa Joan Pau II va incloure Josepmaria Escrivà de Balaguer en el catàleg dels sants.

Des d'aquesta data, es va començar a escoltar un comentari que s'ha fet després habitual: sant Josepmaria ja no pertany només a l'Opus Dei, sinó a tota l'Església. L'exemple, els ensenyaments, la intercessió estan oberts més que mai a tots els catòlics i a tots els homes de bona voluntat, allí on siguin.

Humanament, els fills són el retrat dels pares. Sobrenaturalment, succeeix també que moltes persones descobreixen sant Josepmaria mitjançant el tracte amb els seus fills.

Parents, amics i col·legues entenen el missatge de la santificació de la feina quan els fidels de l'Opus Dei aconseguen expressar-ho en obres de caritat, que tenen el més alt grau d'eloqüència.

El descobriment intel·lectual ve precedit no poques vegades d'una trobada personal: molts aprenen estimar sant Josepmaria i arriben a

interessar-se per la profunditat de les seves paraules quan noten l'afecte dels seus fills.

De vegades, l'interès per l'Obra sorgeix amb ocasió d'episodis aparentment negatius. Falsedats que circulen de tant en tant, que no són quelcom nou, perquè formen part de la vida de les persones i de les institucions. Les llegendes acompanyen sempre a l'Església, que és signe de contradicció des dels seus primers passos.

Sant Josepmaria explicava amb una metàfora ben expressiva la misteriosa relació entre el creixement de la tasca apostòlica i les contrarietats: «han fet amb l'Obra — comentava en una tertúlia— com amb un sac de blat: li han donat cops, l'han maltractat, però la llavor és tan petita que no s'ha trencat; ben al contrari, s'ha escampat als quatre vents, ha caigut en tots els

encreuaments humans on hi ha cors famolencs de debò, ben disposats...»[1].

Per això, les circumstàncies aparentment negatives no sorprenden, ni roben la serenitat. Més aviat recorden aquell punt de *Solc*: «Tot allò que ara et preocupa hi cap dins un somriure, esbossat per amor de Déu»[2].

Problemes en la vida sempre hi ha, l'important és que la reacció sigui sobrenatural, cristiana, plena de caritat. Això és possible des de la fe, amb la certesa de la filiació divina i, per tant, la victòria ja és del cristià. *Al món tindreu tribulacions, però confieu: jo he vençut el món*[3].

Les falsedats no formen la imatge de l'Església. Més aviat ajuden a comprendre millor la seva bellesa, per contrast amb la seva santedat, i les iniciatives de caritat que difonen els seus fidels.

Una cosa similar succeeix amb l'Obra: la seva imatge és la que donem els fidels de la prelatura. La bellesa de l'Opus Dei s'expressa també en l'interès amb què procurem tractar els qui ens envolten, fins i tot en moments de contradicció o quan cal aclarir malentesos.

Exposar la veritat amb caritat és la millor manera de desarmar la mentida. Com ensenya sant Pau, *noli vinci a malo, sed vince in bono malum*[4]: no et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé. Només la llum de la caritat és capaç d'il·luminar les tenebres del rancor.

La caritat està unida a la feina positiva de comunicar la veritat, de posar tots els talents al servei de la difusió de la bona doctrina. La missió dels cristians inclou una feina argumentativa: acompanyar

col·legues i amics cap a la veritat, de manera que la descobreixin amb la seva pròpia intel·ligència, i s'adhereixin a ella amb llibertat.

Benet XVI ho ha assenyalat en la seva primera encíclica: en la tasca de “realitzar la societat més justa possible”, l'Església desitja contribuir “a través de l'argumentació racional”, alhora que es proposa “despertar les forces espirituals, sense les quals la justícia, que sempre exigeix també renúncies, no pot afirmar-se ni prosperar”.

A l'Església “li interessa en gran manera treballar per la justícia esforçant-se per obrir la intel·ligència i la voluntat a les exigències del bé”[5].

La feina d'obrir les intel·ligències i moure les voluntats, en un context de llibertat, requereix dels cristians un esforç d'eloqüència (...), que estigui a

l'altura dels problemes, ben sovint complexos, que és necessari aclarir.

Mostrar que la fe és raonable, que la moral mena a la felicitat, que el Crist ha vingut a alliberar-nos, són algunes de les conviccions que el nostre temps necessita amb urgència, perquè hi ha moltes persones que anhelan aquests descobriments en els fons del seu cor.

Per als catòlics, el millor argument és la pròpia vida. L'Església convenç quan encerta a mostrar les meravelles que la gràcia ha operat al llarg de la seva història.

En aquest sentit, la millor forma de respondre a les falsedats sobre l'Església i sobre l'Opus Dei és precisament posar de manifest la realitat, amb modèstia, amb senzillesa. Amb humilitat personal i col·lectiva, cercant només la glòria de Déu.

Aquest és el judici: que la llum va venir al món i els homes van estimar més les tenebres que la llum, perquè les seves obres eren dolentes. Perquè tot el qui fa el mal avorreix la llum i no va cap a la llum, perquè no siguin reprovades les seves obres. Però qui obra segons la veritat va cap a la llum, perquè les seves obres es posin de manifest, ja que han estat fetes segons Déu[6]. En distints llocs de l'Evangelí, el Senyor es refereix als seus deixebles com els fills de la llum, que no tenen por a la veritat, i que saben que Déu és l'autor de tot bé.

La caritat és la millor manera d'informar sobre l'Església i sobre l'Opus Dei: estimar és una forma de conèixer i de donar-se a conèixer. Som davant una feina eminentment pràctica i positiva, pròpia de persones «amb el cor gran i els braços oberts, disposats a ofegar el mal en abundància de bé: perquè

l'Opus Dei no és anti res: és afirmació, joventut, optimisme, victòria sempre, i caritat amb tots»[7].

[1] Josepmaria Escrivà, Apunts d'una tertúlia, 29-XII-1970.

[2] Josepmaria Escrivà, *Solc*, n. 89.

[3] *Jo* 16, 33.

[4] *Rom* 12, 21.

[5] Benet XVI, *Litt. enc. Deus Caritas est*, n. 28.

[6] *Jo* 3, 19-21.

[7] Josepmaria Escrivà, *Instrucció*, maig 1935/14-IX-1950, n. 88.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/lesplendor-de-
la-caritat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/lesplendor-de-la-caritat/) (05/04/2026)